

İnsanın yaşamaya utandığı günlerdeyiz. Her şehit fotoğrafında biraz daha utanç. Ne için yaşıyorduk ve bu iyi insanlar neden öldü?

Derinden derinden yapılan analizlerden sıkıldım. İnsanların ağızındaki «ordunun yüzde bilmemkaçı FETÖcü» bilgiçliğinden. Böyle durumlarda, insanların bu kadar kesin bir hatla ayrılıp, FETÖcü, Kemal-ist, Avrasyacı, NATOcu diye ayrılabilceğine inanmıyorum.

Bildiğim *ne olmadı*. Birincisi FETÖ darbeyi yapamadı, beceremedi, aceleye getirdi veyahut meydana çıkan insanlar engelledi. Elindeki gücü bundan fazla olsaydı, onu da kullanırdı. Bu darbe için barutunun tek atımlık olduğunu tahmin ediyorum, o da yetmedi.

İkincisi ordunun veya diğer kurumların *ekseriyeti* FETÖ elinde değil. Aksi halde biz bu kadar rahat oturamazdık.

Üçüncüsü biz ne kadar onlardan şüphe içindeyssek, onlar da kendilerinden, birbirlerinden şüphe içinde. Daha fazla şüphe içinde.

Zarar verme kabiliyetleri hala var, buna inanıyorum velakin zarar verme kabiliyeti, devletin akıbetini değiştirme kabiliyeti değil. Kendi akıbetini değiştirme kabiliyeti bile değil. Bundan sonrası onlar için hep zarar.

İnsanları panik içinde görüyorum. Darbe gecesi korktuk, yine de bu korkunun hayatı kısıtlayan bir fobiye dönüşmesi, insanların yaşamayı unutmaları bana daha büyük bir tehlike gibi görünüyor el'an.

Türkiye 15 Temmuz 2016 öncesi gibi olmayacak. Türkiye bir çok açıdan yeniden kuruluyor. Yeni bir kuruluş mitimiz, yeni bir kurtuluş savaşı, yeni bir mefkuremiz ve en azından serbest seçimle işbaşına gelmenin *mukaddes* sayıldığı bir politik iklimimiz var artık. Türkiye daha iyiye gidiyor, daha iyiye gidecek inşallah.